

Scénář - Gabriela Doušová

Setkali jsme se s Gabrielou Doušovou, která je spisovatelkou, redaktorkou a ředitelkou Schrödingerova institutu. V 19 letech se zúčastnila převratných událostí týkajících se 17. listopadu a nyní vám představíme její životní příběh.

Jmenuju se Gabriela Doušová, narodila jsem se v Praze v roce 1967. Já jsem měla rodiče kteří by z dnešního pohledu byli posouzeni jako sociálně nepodnětná a problémová rodina, tam nebylo moc jako radosti. Bratr v 7 letech, nebo 6 letech, v první třídě velmi vážně onemocněl, protože ho očkovali, aniž by to oznámili rodičům. Matka napsala tenkrát sérii dopisů na Československý červený kříž a Mezinárodní červený kříž a panu prezidentovi. Komunistická strana podvolila, doporučila lékařům, aby nakoupili léky a bratr během asi čtyř měsíců dostal ten správný lék.

Paní Doušová na střední škole musela vstoupit do socialistického svazu mládeže pod podmínkou lepšího postavení ve společnosti.

***Já jsem na konci roku psala závěrečnou zprávu, předložila jsem to tý paní profesore, po tejdnu za mnou přišla a říká: „Gabrielo vy jste tu zprávu napsala tak krásně a precizně, ale trošinku jsme upravili ty parametry, jenom maloulinko “
A z maloulinko znamenalo, že jsme byli v Praze třetí nejlepší a já jsem za odměnu jela do Moskvy na nějaký školení mládeže. A tam mi došlo, že jestli že jsou naše vítězství nebo náš úspěch založenej na lži a jestli že tohleto je pravidlo tý komunistický strany, že ten komunismus je vlastně jedna velká lež. A v tu chvíli jsem se na celej ten systém začala dívat úplně jinak a přestal pro mě bejt strašákem.***

Zúčastnila se tedy zájezdu do Moskvy, a jak se jí tam líbilo?

Moskva je hnusný město, no ale přiletěli jsme do Moskvy a bydleli jsme v hotelu, který se jmenoval „молодость“ jako mládežnický a na to že to byl dva roky starý hotel, tak to byla taková ruina nefunkční, to bylo něco úplně zoufalýho. Potom co bylo hrozný ta bída a teď jsme tam přijely a prázdný výlohy, když už něco tak v řeznictví plakáty jak rozčtvrtit prase, ale po praseti ani stopy. Ve výlohách mrtvý krysy. Nelíbily se mi ty obrovský ulice, oni jsou hrozně široký a když jsem se ptala proč jsou tak široký, tak mi bylo řečeno: proto, aby vedle sebe mohli jet tři tanky, nebyla to žádná radost.

17. listopadu 1989 měla zrovna službu v nemocnici, najednou zvenčí zaslechli sirény a krátce na to jí zazvonil telefon. Volající se představil jako ředitel nemocnice a pokračoval:

Tady ředitel nemocnice, sestřičko prosím vás chci vás upozornit, že kdyby náhodou na vaše oddělení přišel nějaký zraněný člověk, abyste ho odmítla ošetřit a aby jste tuto informaci okamžitě nahlásila policii. A sloužil v té době jeden pan doktor a toho to velmi rozlítlo a říká: tak to teda ne, já jsem podepsal přísahu, že budu ošetřovat každého a jestli sem přijde někdo krvácející, tak já ho prostě ošetřím.

Mě v 7 hodin končila služba a střídala mě kolegyně, přilítla a říká: prosím tě dej si bacha jako něco se děje, něco velkého. Všude je policie všude jsou sanitky, spousta jako lidí a asi je zle...

Po revoluci s manželem pracovali jako novináři než se se ocitli v situaci, kdy byly bez domova. Ve Velkém Šenově bydlela manželova maminka k níž se nastěhovali, nejdříve jen dočasně, ale Šluknovský výběžek je natolik okouzlil, že zde zůstali natrvalo. A co by chtěla vzkázat budoucím generacím?

Asi bych chtěla říct že svoboda, je vlastně svatý právo každého člověka, protože bez té svobody to není ono.